

[Ole Bjørn Kraft.]

se, at nøjagtig de samme citater, som hr. Ib Nørlund og i dag det ærede medlem hr. Aksel Larsen her har benyttet, også blev benyttet af en række kommunistiske talere i det norske storting. (Aksel Larsen: Nej, tak!) Heraf fremgår det jo ganske klart, at det er vel ikke så meget personlig fiid, indsende og studium, der fører til det, men det er gengivelser af noget, der er blevet leveret en. Men jeg kunne måske i samme forbindelse sige, at jeg synes, det ærede medlem skulle være taknemlig over, hvis han virkelig selv læser disse blade, hvis han virkelig selv foretager disse studier, at han har befundet sig i et land, hvor det er tilladt at læse sådanne blade og foretage sådanne studier, hvor denne ret endogså er beskyttet, hvor man endogså har lov til at have en hvilken som helst mening om autoriteterne og at benytte de citater, som det passer en at benytte, til at underbygge denne mening.

Det ærede medlem fremsatte en række indvendinger mod en udtalelse, jeg havde fremsat om, at kommunisterne ville rejse krigen indefra, hvis det kom til et sammenstød mellem stormagterne, og bestred, at dette var rigtigt. I det hele taget er det ganske ejendommeligt at høre det ærede medlem her i dag, denne lammefromme tale, som det ærede medlem fører, og som er så vidt forskellig fra de toner, der lyder ved andre lejligheder. Det hænger jo sammen med, at i dag er kommunisterne deltagere i en fredsdemonstration, i dag er det kommunisternes mening at lade alt det almindeligt kommunistiske hvile for at blande sig med de ærlige idealistiske fredsvener, som her demonstrerer. Heldigvis er det jo lykkedes at få afsløret, hvad der var meningen med hele denne taktik.

Men jeg vil opretholde min påstand af den simple grund, at den er soleklar rigtig. Jeg kunne nævne mange citater. Lad mig nøjes med at citere, hvad „Pravda“ for nylig har skrevet om den kommunistiske politik. Med den højtærede formands tilfaldelse vil jeg gerne citere denne udtalelse og nogle enkelte andre:

„I modsætning til socialisternes politik, som går ud på landets forsvar selv under en borgerlig regering, fremsætter den kæmpende socialisme kravet til arbejderne i de lande, som endnu ikke har tilkæmpet sig et kommunistisk styre, om at følge bolshevismens revolutionære eksempel, nægte kreditter til rustningsformål, skabe illegale oprørsceller i hæren, på alle måder fremme fraterniseringen med „fjen-

den“ og organisere strejker og krigsfiendtlige demonstrationer, som i givet øjeblik kan føres over i åben opstand.“

Se, det er den retningslinje, som angives fra Rusland ved vurderingen af, hvad man i Rusland mener bør være de kommunistiske partiers politik. (Aksel Larsen: Har det ærede medlem selv læst det i „Pravda“?). Det har jeg ikke, for jeg kan ikke læse russisk, men jeg har læst det i en oversættelse, som jeg tror er rigtig; at det forholder sig sådan, får man jo daglig mange beviser på, for umiddelbart efter, at disse artikler havde været fremme i „Pravda“, begyndte de kommunistiske partiledere rundt omkring i verden at udstede loyalitetserklæringer overfor Sovjetunionen, overfor den røde armé, og det ærede medlem har også selv deltaget i lignende loyalitetserklæringer. De er kommet på stribe for at vise, at man meget vel har forstået, hvad meningen er. Således har Hertha Kuusinen fremsat en klar udtalelse, der viser, hvordan de finske kommunister ser på denne sag. Den tidligere finske minister har sagt:

„Den kapitalistiske verden provokerer nu krig mod den socialistiske, men fronterne vil ikke komme til at gå langs nationalitetsgrænserne. Kun de nationer, der ikke kender til klasseforskelle, eller hvor de er ved at forsvinde, er enige i denne kamp. I hele den kapitalistiske verden vil kampen derfor komme til at foregå i selve nationens indre.“

Og hvis vi ser de udtalelser, der er fremsat af den franske kommunistleder Thorez og af den italienske kommunistleder, går de alle på den samme melodi, nemlig en betragtning som den, det ærede medlem også ved nogle lejligheder har givet udtryk: at Sovjet kan aldrig være årsag til, at der kommer en krig i verden; hvis der kommer en krig, har man på forhånd besluttet en bestemt ting: at Sovjet er den angrebne part, og når dette er tilfældet, vil man altid stille sig på den angrebne parts side. Og dette har man nogle steder givet et, jeg synes lidt pudsig udtryk, således da den franske kommunistleder udtalte, at

„hvis det franske folk mod sin vilje inddrages i en antisovjet-krig, og hvis den røde hær derpå i sit forsvar for folkets sag og for socialismen er forpligtet til at forfølge aggressoren ind på vort territorium, kan det franske folks og arbejdernes holdning overfor sovjethæren så være anderledes, end arbejdernes og folkenes i Polen, Rumænien og Jugoslavien?“

Det er en ganske pudsig idé, at når russer-